

Jeluierea soldatului

Frunză verde de trifoi
 Arză-te focul război,
 Ca bine te ții de noi,
 Până pe toți ne despoi.
 Frunză verde de pe baltă
 Bine trăirăm noi odată,
 Acum vedem că m trecut
 Tare bine-am petrecut.
 Dar s'a întors frunza pe tău
 S'am ajuns la mare rău,
 Crua și tirana soartă
 Ne-a adus acum la moarte
 Pentru a noastre păcate
 Care sunt nenunțate
 Pe care noi le făceam
 Când acasă noi eram,
 Căci gândeam că tot așa
 Nouă bine ne-o umbla,
 La Dumnezeu ne gândeam
 Și tot rele noi făceam,
 Dumnezeu dacă vedea
 El pe noi se mânia
 Și ne pedepsea pe noi
 Cu acest grozav război,
 Și așa noi am ajuns
 La Italia 'n apus,
 Am venit aici cu toții
 Să trecem prin strunga morții,
 Care prinde fără cruțare
 Pe ori care-i iese 'n cale.
 Frunză verde lemn rotat
 Când la război am plecat
 Eram toți frumoși la față,
 Tineri și plini de viață,
 Dar acum am bătrânit,
 Păru 'n cap ne-a 'ncărunțit,
 Și de putere-am slăbit,
 Ca floarea ne-am vestejit
 Și a noastre tinerețe
 Se prefac în bătrânețe,
 Fără timp și fără vreme
 De dor și necazuri grele.
 Frunză verde măgheran
 Când la război noi plecam
 Noi toți așa am gândit
 Că n'o ținca așa mult,
 Dar amar ne-am înșelat
 Căci altfel s'a întâmplat.
 Frunză verde de alună
 Trecea lună după lună
 Fără nici o veste bună,
 Frunză verde de smochine
 Trecură doi ani de zile
 Fără s'aducă vr'un bine.
 Șal treilea an a venit
 Și tot în foc ne-a găsit.
 Frunză verde floricea
 Fost-am și 'n Albania,
 Serbia și Muntenegru
 Le-am umblat pe de-a întregu,
 Și păt-am desul rău
 Dar nu ca aici de greu.
 Frunză verde floricea
 Aici la Italia

Cât te poți uita cu ochii
 Zac feciorii morți ca snopii,
 Mulți feciori au mai picat
 Și mult sânge s'a vărsat,
 Încât și pământul plânge
 Când vede atâta sânge,
 Mulți soldați s'au prăpădit,
 Mulți vor fi și putrezit,
 Cât te uți sunt tot morminte
 Toți cu peatr' acoperite,
 Frunză verde lemn rotat
 Când se îngroapă un soldat
 În loc de preot cu carte
 Toți suerături de granate,
 În loc de cântări în cor
 Trec gloanțe de te înfior,
 Pe morminte 'n loc de cruci
 Toți baionete și puști,
 Pe morminte 'n loc de flori
 Sânge roșu de feciori,
 Și în loc de lacrimete
 Toți dăbabe de șapunele;
 Și 'n loc de părinți cu dor
 Și 'n loc de frate și sor,

Și 'n loc de prunci și nevestă
 Cari cu dor să-l jeluască —
 Saniteții -- cari apucă
 În mâni lopeți, și-l astrucă,
 Și în loc de rămas bun
 Fum negru eșit din tuni,
 Mormântul să îl negrească
 Ca 'ndată să putrezească.
 Frunză verde de colie
 Dar acas a lui soție
 De astea nimic nu știe
 Și tot așteaptă să vie,
 Ci 'n zadar a lui soție
 Il mai așteaptă să vie,
 În zadar prunci cu dor
 Așteaptă pe tata lor,
 Căci al lor tată iubit
 Poate e'a și putrezit,
 Ei pe mama lor întreabă
 Când vine al lor iubit tată,
 Ea tot le spune cu bine
 Că acas tatăl lor vine,
 Dar ea iar cu dor ascuns
 Așteaptă după răsunis.

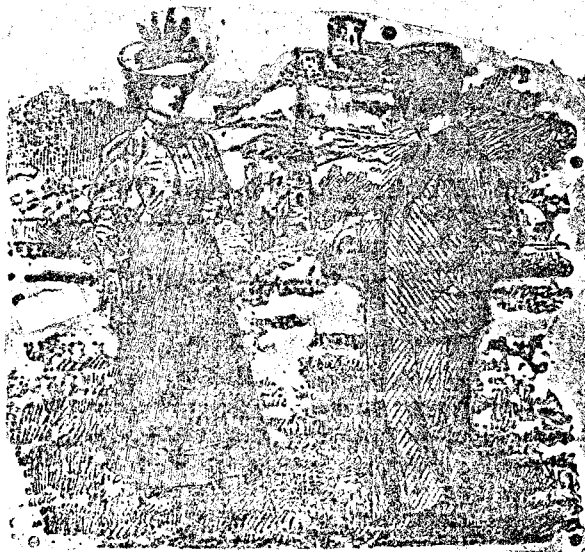
„Apoloția vulturului austro-german, care apărăvăt în prăbită alință Ententei. (Dătr'o
 ioristă germană)“

Dar văzând că nu primește
Ea iar cu dor se gândește,
Pân' ce veste va primi
Că soțul ei mort va fi,
Atunci dorul o cuprinde
Și cu dor mare va plânge.
Iară prunci o întreabă:
»De ce plângi tu, mamă dragă?»
Ea le va zice cu dor
Chiar după tata lor
Că așa a auzit
Că el în foc a murit,
Și să știe și ei bine
Că la ei el nu mai vine.
Frunză verde doi bujori,
Iubiților cetitori
Și voi frați ascultători
Șai mei binevoitori,
Care de față veți fi
Când cartea se va ceti,
Cu a mele șirurile
Ce le-am scris cu mare jele
Și le-am scris sara la lună
Și acestea nu-s minciună,
Ci sunt toate-adevărat
După cum s'a întâmplat,
Și ca să vă informați
Puteți ca să întrebați
Pe cei ce au fost aicea
Și atunci veți vedea
Când vă spun eu ce-am pățit,
Căci nici eu nu am mințit.
De aceea iubiți frați
Vă rog să mă ascultați,
Mai cu seamă ascultați voi
Cari nu ați fost în război,
Vă rugați lui Dumnezeu
Să încete focul greu,
Pe noi să ne miluiască,
Pace să ne dăruiască,
Să facă în țară pace
Și pe noi cu sănătate
Să ne-aducă iar acasă
La copilași și nevastă,
Și cu toți să ne nălmim,
Pe Dumnezeu să-l mărim,
Fraților, vă rog pe voi
Cari nu ați fost în război,
Când auziți cum trăim
Noi pe-aici, și ce pățim,
Să nu ziceți: Nu ne pasă,
Bine că ni-s noi acasă,
Și hai să ne veselim,
La ei să nu ne gândim,
Și să nu vă pară bine,
Că și rândul vostru vine
Dacă 'n țară nu se face
Indată dorita pace,
Frunza verde de pe coaste
Ascultați și voi, neveste,
Mai cu seamă ascultați voi
Cari aveți soți în război,
Voi, care sunteți acasă
De ei nici că vă mai pasă,
Nu știți că ai voștri soți
Mulți din ei vor fi și morți,
Mulți prin spitaturi răniți,
Mulți vor fi prinși și robiți
Și care voi vor mai fi
Ce în decung vor păți:
Setoși, flămânzi, stau pe loc,
Peste ei ploaie cu foc,
Voi acasă vă veseliți
Și la ei nu vă gândiți,
Deci eu zic să n'ascultați,
De toate să vă lăsați,
Nu purtați la gât măregele
Că aici e mare jele.
Nu vă adunați la zbor
Că aici e mare dor,
Nici prin sat nu prea umblați
Ci de copilași căutați,
Că sunt flămânzi și toți ruți
Și umbra pe drum descuți,
Voi mila ce-o căpătați
Pe nimic n'o căpătați,
După prostii voi umblați
Și de copii vă uitați,
Și 'n sfânta Diminecă
Nu ședeți pe uliță,
Stați cu gurile căscate
Laolaltă adunate,
Și între voi se vorbește

Ce nimica nu plătește, —
Că acesta-i păcat greu
Ce nu-l iartă Dumnezeu,
Ci în negru vă 'mbrăcați,
La biserică piecați,
Vă rugați lui Dumnezeu
Să înceteze focul greu,
Și să facă pace 'n țară
Să venim acasă iară.
Frunză verde din doi brazi
În sfârșit să mă scuzați,
Nu 'mi luați în nume de rău
Că v'am blamat așa rău,
Că eu iar m'am necăjit
Când de voi am auzit,
Cășa reu vă știți purta
În această vreme rea,
Și n'am scris eu pentru toate
Numai pentru cele proaste
Și care se poartă rău
După cum vă scriu și eu
Și pentru a lor prostie
Pățiți cu toate rușine,
Dară voi, cele cumiști
Pe ele le măscăriți,
Ca să se poarte mai bine
Să nu vă facă de rușine.
În sfârșit spre suvenire
Potlesc la loți fericire,
Și dacă voi mai fi viu
În viitor vă mai scriu,
Iar dacă s'a întâmpla
Și aicea voi pica,
Când poezia 'mi veți ceti
Numele 'mi veți pomeni,
Așa dar nainte morții
Iată dau mâna cu toții
Și vă zic la încheiere:
Servus și la — revedere!
Foaie verde de pe baltă
Scris-am eu, Petru Moșoarcă,
Foaia verde semenic
Din comuna Forotic.

Soldat în reg. din inf. Nr. 43.

O actriță filosofă

— Vrei să știi cu ce se poate asemăna amorul? imi zise într-o zi tânăra artistă M...
— Se 'nțelege c'aș vrea să ștu, mai ales când e vorba să faci d-ta o asemenea asemuire.
— Amorul se aseamănă cu o comedie, ce nu e de loc nici nouă nici originală, scrisă în toate limbile de pe pământ, dar nesemnata de autor sau traducător. Nu poți zice că e în proză; dar nici tocmai în versuri nu e. Ea se împarte în trei acte și un tablou final.
— Și ce reprezintă aceste acte?
— Actul I, reprezintă »conveniența morală»; actul al II-lea, reprezintă »conveniența materială»; și actul al III-lea, »conveniența fizică».
— Dar tabloul?
— Tabloul se compune din apoteoza Olimpului, cu foc bengal, și cu acompaniare melo-dramatică în orchestră.

Telegrame artistice

În Galați juca în anul 188... o trupă de actori. Mergându-le cam prost, ei voiau să plece, în alt oraș. Înainte de a se hotări unde să plece, dădură câteva telegrame pe la cunoștință din 2—3 orașe, unde credeau că publicul e mai dorit de spectacole, spre a le răspunde dacă ar face bine sau nu să vie acolo.

În acest chip, dădu o telegramă în următorul cuprins la un prieten din Botoșani:

X. G.,

Botoșani.

Voim venim trupă teatrală jucăm; respunde dacă lumea dorită spectacole.

Z.

A doua zi actorii gălățeni primiră următorul răspuns:

Z. Artist,

Galați.

Avem deja mare menajerie completă; de prisos să mai veniți.

X. G.

Răspuns

Nu vezi? — Căirea ți-e târzie

Și lacrimile tot așa,

Mai bine 'ngroapă-ți amintirea

Uitând că m'ai iubit cândva...

Norocul caută-ți aiure,

Pe alte căi și pe-un alt drum,

Tu singură așa ai vrut-o

Șacum — e prea târziu acum...

Petala vieții-i vestejită

Și vântu 'n ghiață o-a răpît,

Eu te-am uitat de-atăta vreme,

Să uiți și tu că m'ai iubit!

Aceasta-i ultima scrisoare...

E ca răspuns la ce 'mi scrii tu,

Trecură-atâtea nopți de vrajă

Șatata dragoste trecu...

Maioru.

Iustin Iliesiu.

Advocatul și clientul

Advocatul (către client): Ei, acum spune-mi odată, te crezi vinovat, ori nevinovat?

Clientul: Întrebarea e, ce-i mai ieftin, domnule doctor!

Cafeaua lui Milo

Marele artist a devenit legendar pentru modul cum știe să trateze pe oamenii cu care are niscaiva afaceri de încheiat. Modul simpatic cu care îi adulmea, făcea pe artist să fie mai toldeama siguri de reușita întreprinderii lui.

Mai curios era cu încheierea angajamentelor cu actorii ce-i trebuiau, când forma pe contul său propriu vreo direcție teatrală, spre a juca prin provincie. Într-o asemenea ocazie, actorul T... se prezintă la Milo și-i cere să-l angajeze; Milo îl primește cu politețea cea mai fără de limite, și între alte vorbe curtenitoare, ordonă nedeslăpitiului său intendent Manolache, să facă o cafea tucească pentru domnul T.

Când se discută suma lefei însă, Milo cam strămbă din nas, căci actorul cerea un preț destul de respectabil.

— Serios, adăugă directorul, nu lași mai jos nimic?

— Nu pot, d-le Milo, căci...

— Manolache, ascultă! nu mai face cafeaua tucească! — strigă cu putere Milo, și trecu în altă cameră, lăsând pe solicitatorul de angajament înlemnit.

Intrebare și răspuns

Unchiul: Ei, Ioane, ce-au spus părinții tăi de faptul, că eu, măgar bătrân, m'am logodit acum?

Nepotul: Tocmai asta au spus-o și ei.

Răzbunare

Ei: Ce, ticălosul asta te-a sărutat în mână?

ricul gangului? A, pe asta nu-l las cu nepe-depsit!

Ea: Ei, lasă-l să se ducă.

El: Așa zici tu! Dar omul ăsta trebuie pe-depsit -- el trebuie să te vadă la lumină, ce mai boboc detrandafir a sărutat...

Ion Sdreanță

Într-o seară, târziu, după o zi nerodnică, Ion Sdreanță se hotărî să se întoarcă acasă. Acasă!... El numea așa o bancă aleasă de el în scuarul pieței Anvers, și pe care dormise o lună și mai bine, cu bolta unui castan drept baldachin... În clipa aceea, el se afla chiar pe bulevard, în fața Vodevilului, în locul în care concurența din seară în seară tot mai numeroasă, puțină la sprintenie la mișcări, ca și nenorocul, îi hotărîseră o seară reaa... doi gologani... și încă doi gologani străini, care n'au curs...

— Să-i dea doi gologani răi unui biet golan ca mine... un milionar!... dacă nici asta nu-i de plîns...

El revedea pe domnul acela... un domn frumos... bine îmbrăcat... cu plastron de-ți lua ochii... Cu baston cu minerul de aur... Și Ion Sdreanță înălța din umeri, fără ciudă.

Ceeace nu-i da pace, era că voia să ajungă în piața Anvers. Era tare departe și el ținea la »casa lui«, la banca lui. Ce-i drept acolo nu prea îi era rău, și era sigur că n'are să fie stînjenit... pentru că cunoștea pe gardiști, cari în cele din urmă prinseseră mila de el, și-l lăsa să doarmă după placul lui...

La naiba!... zise el... azi e o zi rea... De trei săptămîni... n'am mai avut una atît de păcătoasă... E drept că se spună că nu mai merge negoțul... Dacă sînt vinovați Englezii... după cum se spune... să-i ia dracu de Englezi!...

El o porni la drum, fără să-și piardă nădejdea că va întîlni în drum vre-un domn milostiv, sau pe vre-un pungaș generos care să-i dea doi gologani... doi gologani adevărați, cu cari să poată cumpăra pîine a doua zi de dimineață...

— Doi gologani... doi gologani adevărați... doar nu sînt o împărăție! își tot spunea el, mergînd încet... căci, lîngă oboseala lui mai avea și o hermie, care-l făcea să sufere mai mult de cît ar fi fost cu cale.

Și, cum mergea el de un sfert de ceas, deznădăjduind că va întîlni pe domnul providențial, simți, deodată, sub picioarele lui, ceva moale... Întîi, crezu că a călcat într-o murdărie... Apoi, în sfîrșit, se gîndi că putea fi ceva bun de mîncat... Mă rog, se putea ști? Norocul nu iubește de loc pe cei săraci și le păstrează foarte rar surprize fericite... Totuși, el își aminti că într-o seară găsise, pe strada Blanche o ciosvîrtă de herbec, proaspăt de tot, o măreață și enormă ciosvîrtă căzută, fără îndoială, din cîrta unui măcelar... Ce avea el acum, sub tălpi, nu era, de sigur, o ciosvîrtă... era poa-

te un cotlet... o bucată de ficat, o inimă de vacă...

— Zău!... își zise el... trebuie să văd ce-i, numai de cît...

Se plecă să culeagă lucrul ce-i sta sub tălpi...

— Hei! rosti el... după ce-l pipăi... nu e un lucru de mîncat... Am fost furat...

Strada era pustie... Nici un sergentoi nu-și făcea rondul... El se apropie de lumina unui felinar, ca să-și dea socoteala de ce avea în palmă...

— Asta-i bună!... asta-i tare de tot murmură el tare.

Era un portofoliu de marocain negru, cu colțuri de argint... Ion Sdreanță îi deschise, îi cercetă cuprinsul...

Într'unul din compartimente găsi un teanc de bilete... zece bilete de cîte o mie de lei, prinse cu un ac cu gămălie.

— E, poftim!... repetă el...

Și, clătînd din cap, adăogă:

— Cînd mă gîndesc că există oameni cari au asemenea portofeliuri în buzunarele lor... și în portofelurile lor cîte zece mii de lei!... Dacă nici asta nu-i de plîns...

El scormoni și celelalte chichite ale portofoliului... Nu se afla nimic... Nici o carte de vizită... nici o scrisoare, prin care s'ar fi putut cunoaște proprietarul acelei avuții... pe care el o avea... pe palmă.

Și, închizînd portofoliul, își zise:

— E, mulțumescu-ți!... Trebuie să merg să duc asta comisarului. Mă mai întoarce și asta din calea mea... cînd sînt tare... tare obosit... Ce-i drept... n'am noroc astă seară...

Din ce în ce tot mai deșartă era strada... Nici un trecător nu se zărea... Nici un sergent făcîndu-și rondul... Ion Sdreanță o luă la drum, se duse la comisariatul cel mai apropiat.

Lui Ion Sdreanță îi fu tare greu să străbată pînă la comisar... Hainele lui sdreanțuite, pielea descărnată și cenușie a feței lui, îl făcuseră să fie luat, la început, de rău-făcător. Și n'au lipsit mult, să nu se repeadă care-va la el... și să nu fie trîntit la arest... Dar, mulțumită dulceței, străruinței lui liniștite, primi în sfîrșit hatîrul de-a fi introdus în biroul domnului comisar de poliție:

— Domnule comisar, salută Ion Sdreanță, vă aduc un lucru, pe care l-am găsit sub tălpile mele, adineaurea, în stradă...

— Ce anume?

— Asta, domnule comisar... răspunse bietul nemernic, întinzînd în zărfurile degetelor lui osoase portofoliul...

— Bine, bine... Și, țrește, nu se află nimic în el?

— Vedeți și dumneavoastră, domnule comisar...

Acesta, deschise portofoliul, scoase teancul de bilete... le numără... Și, cu ochii rotunzi de uimire:

— Dar ia spune... ia spune? strigă el... Sînt zece mii de lei?... Hei, lucru naibil!... E o sumă enormă... o sumă enormă... Al naibi lucru!...

Ion Sdreanță rămînea foarte liniștit. El rosti:

— Cînd mă gîndesc că asta-i naiba...

ni cari au câte zece mii de lei în portofelurile lor... asta e de plîns!

Comisarul nu înceta să tot măsoare pe vagabond, cu o expresie în ochi... o expresie ciudată, în care era mai multă umire decît admirație.

— Și chiar dumneata ai găsit astea? Dar, drăcie... dumneata ești un om cinstit... un om de ispravă... Dumneata ești un erou. Nimic nu-i de spus... ești un erou.

— O! domnule comisar...

— Un erou... nu mi întore vorba... Căci, în sfîrșit... ai fi putut... în fine, da... ești un erou, he!... E o faptă splendidă asta pe cari ai făcut-o... un act eroic... Nu găsesc alt cuvînt... dumneata meriți premiul Mont-Lyon... Cum vă numiți?

— Ion Sdreanță... domnule comisar.

Comisarul ridică în spre tavanul afumat al biroului lui două brațe mărturisitoare:

— Și se numește Ion Sdreanță!... E admirabil. E de spus într-o carte... Profesia dumitale?

— Of! răspuse creșetorul... n-am nici o profesie...

— Cum, nici o profesie?... Trăiești din veniturile dumneavoastră?

— Din milostenia lumii, domnule comisar... și, zău, pot spune că trăiesc?

— Ah! drace! Ah! drace... Teamă mi-e că o să se strice lucrurile o leacă... Ah! drace!

Aci, comisarul făcu o strîmbătură, și spuse cu o voce mai puțin entuziastă:

— În sfîrșit... dumneata ești cerșetor??

— Așa... domnule comisar.

— Da!... Da!...

Comisarul devenise grav... După o scurtă tăcere:

— Locuința dumitale?... întrebă el iar.

Ion Sdreanță răspuse descurajată:

— Cum voiți dumneavoastră să am eu o locuință?

— N'ai locuință?

— Of! nu...

— Dumneata n'ai locuință? Vrei să glumești, omule?

— Vă spun pe drept că n'am...

— Dar ești silit să ai un domiciliu, silit de lege...

— Și de mizerie... sînt nevoit să n'am... N'am de lucru... N'am nici o meserie... Și cînd întind mîna... mi-se dau gologani streini... Iar pe deasupra... sînt bătrîn și bolnav... Am o hernie...

— O hernie... o hernie!... Foarte bine... Dar nu-i vorba despre asta... Dumneata ești... vagabond... Într-un cuvînt, dumneata ești pedepsibil pentru delictul de vagabondaj... Un erou... însă dumneata mai ești și un vagabond. Al! da!... al! da... Și dacă nu există legi pentru eroi... există împotriva vagabonzilor... Sînt silit să aplic legea da... Imi vine peste mîna... e greu... pentru că... ceia ce-ai făcut... e foarte frumos... Dar... ce vrei? Legea e lege... trebuie puterea să rămînă de partea legii... Ce ciudăție de om!... Și ce ideal!

Pe cînd vorbea, juca mereu în mîna portofoliul... Și uita:

— Iată portofoliul acesta... Așa e...

În locul dumitale, și în situația dumitale, poate că nu sînt mulți cei care ni-l-ar fi adus... Așa este... Nu vreau să spun că dumneata ai fost un timpit, aducîndu-ne portofoliul ăsta... Nu dimpotrivă... Fapta dumitale e foarte meritoasă... e vrednică de o răspătă și această răspătă... pe care n-o are mai mică de cinci lei... Iar în față, fără îndoială, pe data ce-am găsi — dacă am găsi o vrednică — pe care n-o are reia aparține portofoliul și ele sînt bilete de cîte una mie lei... Dar pentru asta nu ești îndreptățit dumneata să n'ai nici un domiciliu și aici e buza Ion Sdreanță... Mă întelegi bine... Nu se află, în colț, și nici în altă parte, un arțol de logodnă să te încuviințeze să găsești, pe stradă, portofolii garnisite cu bilete albastre... Există, dimpotrivă, un articol care te forțează să ai un domiciliu... Al dumneata ai fi nemerit-o mai bine, te asigur, să găsești un domiciliu, decît portofoliul acesta...

— Așa că??... întrebă Ion Sdreanță.

— Așa că... răspuse comisarul, poftim... Ai să dormi la arest în noaptea asta... și mîine, și-am să te trimit la închisoare.

Și el sună... Se prezintă doi sergenți... Comisarul făcu un semn. Și, pe cînd ei duceau pe Ion Sdreanță la răcoare, el geama:

— Ia poftim! Ce-i drept, n-am noroc astăzi. Afurisiții ăștia de boeri oare n'ar face ei mai bine dacă și-ar păstra mai cu grijă portofelurile lor — în buzunări? Asta e de plîns!...

Idealul poetului

Mijlocitul de căsătorie: Cum să fie femeia ce o doriți?

Poetul: În cele două volume de poezii ale mele am arătat toate dorințele mele, tot idealul de femeie ce-l visez.

Un bărbat tare necăjit.

Nenea Dumitrache: Ei, bărbățele proaspăt căsătorit, cum îți place căsnicia?

Neică Ghiță: De loc bine!

Nenea Dumitrache: De ce?

Neică Ghiță: Primul lucru ce mi-l cere nevasta dimineața, sînt — bani. Vin la prînz, iarăși imi cere — bani. Și seara acelaș lucru. Mereu bani, bani și iar bani.

Nenea Dumitrache: Dar ce face ea cu atîția bani?

Neică Ghiță: Asta nu știu — fiindcă nu i-am dat încă.

La această de anotimp

Observația unui june:

— Anul ăsta, în luna Martie am avut o vreme de Aprilie cum eram obișnuiți numai în luna Maiu.

Banii împrumutați și lumea.

Tânărul desfrînat: Azi mi-am împrumutat din cinci părți diferite câte 500 mărci.

Bătrînul sgârbit: Asta dovedește că de ușuratici sînt oamenii.

Editor și redactor responsabil:

Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia „Poporul Român”, VII, Ilka-utca 36

Citiți Biblioteca Familiei Române:

„Carte pentru toți”

Au apărut până acum 5 numere:

1. Liga celor cu părul roș

o nouă senzatională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle — în care găsim una din

Aventurile detectivului Sherlock Holmes

Apoi broșura mai cuprinde articole instructive ca: Revoluția rusească — O, porc ridică funtea, fantazie hazlie cu prilejul scumpirei cărnei de porc. — Mai sînt și chipuri frumoase.

Nr. 2. „Câteva povestiri și multe adevăruri”

din literatura germană, scrise de Berchtold Auerbach. Iată titlurile acestor povestiri minunate: 1. O poveste și un adevăr. 2. Ionel cel fumos. 3. În fața bisericii. 4. Trebuie să mă încălzesc mai înfil! 5. Vine regele! 6. Printr'un cărnaț a dat de noroc. 7. Arta de a fi fericit în fiecă zi. 8. O istorioară despre pricina războiului.

Alte articole sînt: Noul Episcop al Gherlei, dr. Iuliu Hosszu, cu chip. Poezii de Vasile Alexandri. Rusia după revoluție, cu 4 chipuri. Moartea Venetiei. Muza populară în război.

Nr. 3. Nuvele și schițe din literatura maghiare

scrise de cei mai vestiți scriitori unguri: Koloman Mikszáth, Francisc Herceg, Eugeniu Heltai, Francisc Molnár. — Iată cuprinsul acestei cărți: 1. Cum și-a cumpărat țaranul Csomak o coasă? 2. Nevasta artistului. 3. Măgarul și trandafirul. 4. Soarele șugubăț. 5. Fii șoarecelui. 6. Leul și măgarul. 7. Evlavia și viața lungă. 8. Gazetarul. 9. Geologie. 10. Fiul bun. 11. Împărăția minunată. 12. Corupțiune. 13. Plecînd cu trenul.

Apoi sînt articole instructive: Ce se citește în timpul războiului? — Din scriitorii clasici români: Grig. Alexandrescu: Poezii. — Teama de microbi. — Zahărul ca leac la răni. — Cei mai mari proprietari de pămînt al lumii, etc.

Poezie în memoria fratelui erou. — Cuguluri mari.